

Komt die werkmethode de Synodale commissie uitstekend voor, dan kan zij dit aan een volgende Synode rapporteren.

Maar zoo haar die daarentegen van dien aard schijnt, dat zij geen vertaling kan opleveren, welke aan de eischen voor onze kerken voldoet, dan kan aan de Synode worden geadviseerd zelf de hand aan den ploeg te slaan.

In elk geval zou men ervoor geen tijd te verspillen.

Om ons een voorbeeld te geven.

Het Bijbelgenootschap zal tot een geheel nieuwe vertaling besluiten.

De Synodale Commissie zal echter tot de conclusie komen, dat de Statenvertaling grondig moet worden herzien, maar toch waar dit doenlijk is behoort te worden behouden.

Dan staan hier twee opvattingen tegenover elkander, waar tusschen de Synode zal hebben te beslissen.

Deelt zij het gevoelen van haar commissie dan is het nutteloos nog langer op de vertaling van het Bijbelgenootschap te wachten.

En dat is maar één punt.

Zoo zijn er nog verschillende.

Daaromtrent behooren onze kerken te worden ingelicht en daarover moeten zij advies ontvangen.

Want al willen wij het niet uitschakelen, dat van de diensten van het Bijbelgenootschap wordt gebruik gemaakt, de leiding inzake de vraag welke bijbelvertaling zij aan de geloofgen in handen stellen, behoort de kerk zelf te behouden.

Daarboven rekene men met de mogelijkheid, dat van een bijbelvertaling van het Bijbelgenootschap niets komt.

Op de laatste vergadering van het Bijbelgenootschap bleek het reeds, dat zij, die voor de vertaling van het Oude Testament in aanmerking komen, het onderling nog niet eens waren.

En het Oude Testament is juist de Achilles-heel voor een gemeenschappelijke bijbelvertaling.

Zal men het eens worden?

En zoo ja, wanneer?

Men kan daarop niet wachten ad calendae graecas.

Ook hiernaar kan de Synodale Commissie informeren.

Maar de kerken mogen zich niet laten ophouden tot dat geleerden van verschillende richting elkander hebben gevonden.

Men ziet, wij willen aan het plan van het Bijbelgenootschap a fair play geven.

Wij zouden niet willen, dat de Synode het negerde.

Integendeel, haar Commissie zou er alle belangstelling aan moeten schenken.

Totzooover stelden wij ons min of meer op het standpunt, dat de Synode o.i. zal hebben in te nemen.

Vraagt men ons echter — gelijk men gevraagd heeft — wat wij persoonlijk van het plan „een nationale bijbel“ denken, dan nemen wij een eenigzins andere positie daartegenover in. Men zal bevroeden, waarom wij ons hierover slechts sober wenschen uit te spreken.

Welnu, wij vinden het een prachtig ideaal.

Evenals voor ons ook de leuze „heel de kerk en heel het volk“ een mooi ideaal vertolkt.

Maar of het bereikbaar is?

Dat is een tweede.

Men zal het met ons eens zijn, dat wij niet zoozeer aan een ideaal mogen vasthouden, dat wij, als het niet spoedig verwerkelijkt wordt, ook maar van alle reformatie en verbetering afzien.

Heerlijk zou het zijn, indien onze Gereformeerde Kerken heel ons volk omvatten.

Het is een ideaal, waarnaar men te jagen heeft.

Toch weet men, dat het nooit ten volle realiteit zal worden.

En wij hebben dankbaar te zijn, dat er althans in ons land kerken bestaan, die er naar streven in zuiverheid hoe langer hoe meer de ordinantiën van Christus voor het kerkelijk leven nabij te komen.

Ofschoon nu alle vergelijking mank gaat, zoo is het derde van de vergelijking hier wel te treffen.

Een nationale bijbel is een bekoorlijk ideaal.

Maar wij hebben reden te twifelen of die wel ooit tot stand zal komen.

Wat ons echter te doen staat is een bijbelvertaling te bezorgen, die zoo zuiver mogelijk is.

Heelzelve wat de eenheid der kerk in ons land in den weg staat, staat ook den nationalen bijbel in den weg.

Wij kunnen in een nationalen bijbel met geen mogelijkheid iets anders zien dan een schoone droom.

De verhouding, waarin wij tot de Schrift staan, is van wezenlijken invloed op ons kerkbegrip, maar is evenzeer van wezenlijken invloed op de bijbelvertaling.

Eigenaardig is het, dat op de vergadering van het Bijbelgenootschap gevraagd werd of men zich niet met de Leidsche Vertaling kon behelpen.

Blijkens het verslag werd daarop geantwoord, dat de Leidsche Vertaling er bij ons volk niet is ingegaan.

Maar daarmee werd natuurlijk de diepste oorzaak niet blootgelegd.

Waarom ging die vertaling er niet in?

Omdat de vertaling, inzonderheid van het Nieuwe Testament, uit letterkundig oogpunt op menige plaats zoo smakeloos is?

Dit wordt wel als bezwaar ingebracht, maar dat is toch werkelijk het voornaamste bezwaar niet.

Neen, ons bijbelloovend volk was van een moderne bijbelvertaling niet gediend.

Het voelde intuïtief, dat mannen, die zulk een vertaling bezorgen, innerlijk vreemd staan tegenover de Schrift.

En het kritisch onderzoek stelt het in het gelijk. Indertijd schreven we een paar artikelen over de Leidsche Vertaling en toonden aan, dat de modernistische zienswijze daarin wel degelijk tot uitdrukking komt.

Als er b.v. wordt gesproken van den „god van Abraham en Izaak“ is het duidelijk, dat de vertaler hier God als een stamgod heeft beschouwd.

Het is ook in de Leidsche Vertaling bovenal het Oude Testament, dat de modernistische ideeën doet doorschemeren.

En nu kan men wel beweren, dat tegenwoordig modernen en ethischen ervan hebben afgezien hun eigen meening in een vertaling te leggen.

Maar wij vreezen, dat dit te optimistisch is geoordeeld.

Wij zouden bijna zeggen: dit is een onmogelijkheid.

Modernisten en ethischen kunnen dat wel meenen.

Doch zoolang ze nog belang stellen in den bijbel en ten opzichte van de Schrift een bepaalde zienswijze propageeren, zal de vertaling daarvan de sporen moeten dragen.

De Leidsche Vertaling levert er de bewijzen van. Andere vertalingen eveneens.

De natuur gaat ook hier boven de leer.

Het was dan ook goed gezien van de Dordtsche Synode, dat ze niet alleen geleerdheid, maar ook godzaligheid als eisch stelde voor de vertalers.

Ja — Dr Kaajan herinnerde er in de „Utrechtsche Kerkbode“ terecht aan — men was er ter Synode bevroed voor „dat zelfs een der overzieners en revisoren een remonstrant zou zijn“.

Het doel, dat onze vadersen zich voor oogen stelden, was dan ook volstrekt niet een nationalen bijbel te geven.

Men bekommerde er zich niet om of de vertaling ook door — om nu van de Roomschen niet te spreken — Lutherse, Mennisten en Remonstranten zou worden aanvaard.

En inderdaad is de Statenvertaling nooit nationaal geworden.

De Lutherse b.v. behielden hun eigen bijbel.

Wij hebben alzo nog nimmer een nationalen bijbel gehad.

Wel werd de Statenvertaling door de meerderheid van ons volk gebruikt.

Maar — heel merkwaardig — onder de eersten, die de Statenvertaling loslieten en met een eigen vertaling kwamen, behoorden de modernen.

De begeerte naar een nationalen bijbel was of bij hen afwezig of was niet sterk genoeg om hen van een eigen vertaling te doen afzien.

Dat in die kringen werkelijk een nationale bijbel op prijs gesteld wordt, is uit niets gebleken.

Misschien zijn enkele geleerden er voor.

Maar die maken nog het modernistisch publiek niet.

En waarom zou er dan van onze zijde zoo aan de totstandkoming van een nationalen bijbel worden vastgehouden?

Bovendien, wat waarborg is er, dat de toestand in dit opzicht gunstiger is dan vroeger?

Hebben we nimmer een nationalen bijbel bezeten, waarom zou die nu opeens ingang vinden?

De pluriformiteit der kerken en het aantal sekten en geestelijke stroomingen is sterk gestegen.

Dat men dan nu wel zich over één bijbel zou buigen, het is te schoon om waar te zijn.

Heel de geschiedenis pleit er tegen.

Veeler gelooven we, dat een nationale bijbel niemand bevredigen zal.

Zonder eenig compromis zal die niet voltooid worden.

Nu vertrouwen wij de mannen, die van onze zijde daaraan zullen medewerken volkomen.

Principiële dingen zullen zij niet toegeven.

Toch zullen zij er niet aan kunnen ontkomen om er uitdrukkingen in op te nemen, die, als zij vrij stonden, door hen zouden worden gemeden.

Laat ons zeggen, dat de Gereformeerden voor 75 pCt. hun speciale wenschen in de vertaling vervuld zien en de anderen 25 pCt.

Dan komt dit daarop neer, dat de vertaling 25 pCt. beter kon zijn, indien wij die zelfstandig hadden bezorgd.

Maar dan blijft de kerk ook 25 pCt. beneden haar roeping, indien zij zulk een vertaling ijkt.

Wij gelooven, dat een nationale bijbel in de praktijk tot bittere teleurstelling zal leiden.

Als men nagaat met hoeveel tegenstand een nieuwe vertaling steeds van den kant van het volk heeft te kampen — zelfs onze Statenvertaling heeft dit ondervonden — dan kan men eenigzins berekenen op hoer veel verzet zulk een nationale bijbel zal stuiten.

Wanneer het Gereformeerde volk niet in alle

vertalers om hun standpunt vertrouwen stelt, gaat de vertaling er nooit in.

Dat kan nu reeds met zekerheid worden voorspeld.

En wij mogen het Gereformeerde volk daarin geen ongelijk geven.

Zelf kan het den bijbel niet in de oorspronkelijke talen lezen.

Het is op een vertaling aangewezen.

Die vertaling bindt hun geweten.

Maar daarom is zij meer dan iets anders een kwestie van vertrouwen.

Het vertrouwen moet in dit geval dan ook zoo volledig mogelijk kunnen zijn.

Dat kan alleen, wanneer ALLE vertalers van den hoogsten eerbied voor de Schrift vervuld zijn en haar maar niet houden voor een zeer belangrijke religieuze oorkonde, doch voor het onfeilbaar Woord Gods.

Men duide het ons Gereformeerde volk niet euveld, dat het zulk een houding aanneemt.

Ook hier geldt het: de nood is hun opgelegd.

Wij voorzien, dat het den nationalen bijbel naast zich zal neerleggen en de Statenvertaling zal blijven gebruiken.

En wat is men dan gevorderd?

Dan komt het voor rekening van de kerk, dat zij haar leden zoo lang de Schrift in gezuiverde vertaling heeft onthouden.

Daarbij komt nog dit.

Wijst het Gereformeerde volk den nationalen bijbel af, dan is deze mislukt.

Het Gereformeerde volk toch is verreweg de grootste afnemer van bijbels.

Het garandeert aan uitgevers van bijbels een voldoende debiet.

Doch zoodra het zich terugtrekt, wordt het met de uitgave tobben.

Verhaalt de Leidsche Vertaling niet van een lijdensgeschiedenis?

En dat niet alleen.

Maar ook zal allicht de modernist zijn voorkeur blijven schenken aan zijn eigen bijbel.

Uitdrukkelijk worde hier verzekerd, dat wij alle respect hebben voor de Gereformeerde geleerden, die de gedachte van een nationalen bijbel voorstaan.

Doch wij zouden niet eerlijk zijn, indien wij onze bezwaren voor ons hielden en ze achteraf inbrachten.

Terecht zou men ons kunnen verwijten, dat wij met onze waarschuwing eer hadden moeten komen.

Wij willen in deze vrij uitgaan.

Maar nog eens, een kerkelijk lichaam als de Synode late zich door deze overwegingen niet leiden. Zij sta objectief tegenover de poging van het Bijbelgenootschap. Zij drage aan de eventueel te benoemen Commissie ter voorbereiding van een verbeterde vertaling op van dit plan ernstig nota te nemen.

HEPP.

Beleefdheidshalve.

Van perspolemieken houden we niet.

We zullen dan ook niet ingaan op de verschillende bezwaren, die ingebracht zijn, tegen hetgeen we in dit blad schreven over het Kamper doctoraat. Te minder omdat, zien we wel, heel wat is aangevoerd, dat noch de zaak zelf, noch het artikel, dat we er over inzonden, raakt. Een poging tot weerlegging zou afvoeren op zijpaden, die al te ver afleiden.

We bepalen er ons toe vast te leggen, dat wel duidelijk is gebleken, hoe de strijd thans vooral loopt over twee punten.

De eerste vraag, die in het geding is, luidt: droeg de uitspraak der Generale Synode van 1914 een principieel karakter?

Ons dunkt de begeerte van enkele Particuliere Synodes, zoals die te 's-Gravenhage aan den dag trad, geeft hier voldoende licht.

Het tweede punt, waarover verschil van meening bestaat, is: is de Theologische School te Kampen krachtens haar karakter, bedoeling, geschiedenis (het „beding“ daaronder begrepen), regelingen, alleen opleidingschool van Dienaren des Woords of is ze ook inrichting tot zelfstandige beoefening der godgeleerde wetenschap?

Ook hier tasten we o.i. niet in het duister.

Wie het door ons bestreden standpunt verdedigt, pleit feitelijk voor universitaire vorming van de Dienaren des Woords. En dan vallen we hem bij, maar — dan zullen ook consequenties moeten worden aanvaard, waar vermoedelijk menigeen niet aan wil.

Beleefdheidshalve dit korte antwoord aan hen, die ons „de eer hunner bestrijding hebben waardig gekend“.

F. W. GROSHEIDE.

STEMMEN UIT ONZE KERKEN.

(Buiten verantwoordelijkheid van de Redactie)

Aan de Generale Synode der Gereformeerde Kerken te houden te Groningen.

Weleerw. en Eerw. Broeders!

Uit motieven van eerbied en bescheidenheid ten aanzien van uwe vergadering, zou ondergeteekende liever

zwijgen.
recht in
zijds ter
Waar
zine be-
minste z-
ten vrag-
Hij h
het reel
zooling
en zijn
een p r
Deze
uwe ver-
wil niet
uitbreng
een daa-
kerk,
verkoze
kerker
Imme
recht in
pingsver
rechtstr
vrouw n
Dit pu
gaat in
den stas
wenkies
derheid
gewezen
gen over
spraak v
hoogste
roepen v
schijnen
Het g
Mocht
maakt w
gen van
zonder i
het vrou
hij vrijw
en Da H
hij ook
haar ad-
groslijst
Nu is
Utrecht
uitspraak
Drieër
node pa
1. Dat
beslissin
Uwe v
kende ee
tegenwo
een felt,
2. Het
academi
crete vi
Hierof
kend is,
wordt ge
gelijk zo
3. Dat,
stem gee
daarmee
de verk
vrouw n
GEKOZI
gen t w
De ap
genarug
toegestan
tieveeren
hem hoo
van de a
Wat is
De m
een appr
blijkbaar
voldoend
den gek
vrouw, k
hij iets a
Hoe m
anders k
„zonder
oefening“
Nog m
onderget
nen „Ray
Opzett
zwaar tr
Men trac
het niet
Eigenaar
kwestie
slechts a
Ook ke
Gods W
Gal 3:28
wordt ge
man noel
ook niet
man, no
schillen a
en is de
ook noel
vrouw. Z
in der s
wordt de
uitdrukt
Onnoor
kerken w
Alleen
wanneer
verdedigt
V.K. doo
worden, i
Een ov
Da Linde